

Jarek na Hromnice.

Hotel Imperial. Chlouba Ostravy. Impozantní kulisa zvenku i zevnitř. Těžké otočné skleněné dveře jen zašustily, když vyšel ven do reálu: do noci umáčené padající mlhou a deštěm. Vzduch se nedal dýchat, pouze pít. Dal si dlouhý doušek. Pomalu vykročil do ulice. Hned vedle otočných dveří byla hotelová kavárna vrhající kužely světla do té černobílé mlhy. Jako by mezi ulicí a stoly uvnitř ani nebylo sklo: ač šel venku po ulici, bylo to, jako by šel uvnitř přímo mezi stoly.

Zachytil ho koutkem oka jak sedí naproti dlouhovlásce u nejbližšího stolku. Jako by šel přímo kolem něj.

Je to on?

Sedí tam, jen tak, ve svetru a džínách a pomalu a rozvážně pokládá na stolec vysokou sklenici vídeňské kávy. Rukou si otírá šlehačkou obarvený knír a něco vypráví. Na stole papíry, tužka, cigarety. Jarek.

Pomalu nechal za sebou kavárnu s Jarkem a bezděky si začal pobrukovat jednu z jeho známých písniček. Takřka z hodiny na hodinu venku slezl všechen sníh a teploměr vyletěl nahoru do červených čísel. Krok za krokem zabočil do ulice plné neonů na zdech i v zrcadlových loužích. Zvláštní kouzlo světla změkčelého mlhou. Jako rána v údolí Berounky. Kdyby viděl přímo na papíry na stole v kavárně, zahlédl by mezi spoustou šipek, vsuvek, škrťů a přepisování, jak se té zvláštní noci rodí texty nových písniček:

*Chodí se tam, jen co noha nohu mine, abys viděl, jak ten život plyne
jaké je to všechno pomíjivé živobytí.*

*Pak vyjdeš do parku a celu noc se touláš noční Opavou
a opájíš se představou, jaké to bude v ráji.*

*Budeš-li poslouchat a nebudeš-li odmlouvat, složíš-li svoje maturity,
vychováš pár dětí a vyděláš pár peněz
můžeš se za odměnu svést na velkém kolotoči,
dostaneš krásnou knihu s věnováním zaručeně.*

*A ty bys chtěl plout na hřbetě krokodýla
a volat Tutanchámon vivat, vivat, po egyptském kraji.*

*Pionýrský šátek uvážeš si kolem krku,
ve Valtické poručíš si čtyři deci rumu a utopence k tomu,
na rozbitém stole na ubruse píšeš svojí rýmovanou odyseu
nežli přijde někdo, abys šel už domů.*

*Ale není žádné doma jako není žádné venku
to jsou jenom slova, která obrátit se dají.*

*Nebyly jsme nebudem a co budem až nebudem
jen navezená mrva v Boží stáji*

nebo ten další papír:

*Jestlipak vzpomínáš si ještě na ten čas, táhlo nám na dvacet a slunko bylo v nás
vrabci nám jedli z ruky, život šel bez záruky, ale taky bez příkras.*

*Možná, že hloupý, ale krásný byl náš svět, zdál se nám opojný jak dvacka cigaret
a všechna tajná přání plnila se na počkání a nebo rovnou hned.*

*Kam jsme se poděli, kam jsme se to poděli, kde je ti konec můj jediný příteli,
zmizel s mi nevím kam. Sám, sám, sám, jsem tady sám.*

*Dneska už nevím, jestli přišel by si zas, jak tě tak slyším, máš už trochu jiný hlas
a vlasy, vlasy kratší, jó bývali jsme mladší, no a co, vem to d'as.*

*Tvůj děda říkal „ono se to uklidní“, měl pravdu přišla potom spousta malých dní
a byla velká voda, vzala nám co jí kdo dal a tobě i to poslední.*

*Jestlipak vzpomínáš si na to, jakýs byl, jenom mi netvrd', že tě život naučil,
člověk to není páčka, kterou si kdo chce mačká, to už sem dávno pochopil.*

*A taky vím, že srdce rukou nechytím, jak jsem se změnil já, tak změnil ses i ty
a přesto líto je mi, že už nám na tý zemi společné slunko nesvítí.*

Těžko to napsal všechno tam v kavárně, navíc nad vysokou sklenicí kafe.
Na dalších papírech bylo více škrtačů, textu už méně:

Vlaštovko leť, nás chudé ved'...

Snad to chtěl předvést té dlouhovlásce. Snad. Možná jí to předčítal. Možná se ptal,
co ona na to:

*Zeptej se ryb, kde je jim líp, zeptej se plameňáků
kdo závidí, nic nevidí, z té krásy z pod oblaků.*

Možná právě proto se na něj usmívala:

*Nechej vodu vodou, jen ať si klidně teče
chápej, že touha je touha a čas se pomalu vleče*

*Cigareta hasne, káva stydne, krev se pění
bylo by to krásné, kdyby srdce bylo klidné, ale ono není.*

Nebylo a není...

Procházka netrvala dlouho, jen kolečko kolem náměstí, proskákané mezi kalužemi
s neony, na víc to nebylo. Byl za chvíli zpátky u těžkých otočných skleněných dveří.

Jako by se kolem všechno venku snažilo srazit mu myšlenky do mlhy, do tmy, do
louží, až na dno. Ba ne, dneska se nedal. Navzdory počasí se lehce usmíval a
mhouřil oči, když pil ten těžký vzduch. Bylo totiž už dávno po zimním slunovratu. Bylo
2. února, byly Hromnice a ač se to nezdálo, světlo dnes zvítězilo nad tmou. V jednom
z oken, které sotva vystupovalo ze tmy a mlhy, zahlédl světlo malé čajovou svíčky,
chcete-li hromničky.

Než ho znovu pohltily těžké otočné skleněné dveře, ještě stačil mrknout koutkem oka do kavárny: už tam neseseděl. Kouzlo těch textů bylo příliš silné a tak odešla.

Určitě s ním.

Usmál se a zabroukal si pár úryvků z jeho písniček:

Je to paráda, chodit po světě a mít v ústech sladko ...

&

*Po městě chodí lační kocouři
a mě to občas v duši sevře,
jsou noci v kterých kdo oči zamhouří,
ten už je nikdy neotevře.*

Loupís
2.2. 2004
Ostrava